"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଧ୍ୟାନ ଦିଅ, ଏହା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବା ନିଜର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଉପରେ କେଉଁ କୃପା କରୁଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ପାଇଁ ଯେଉଁ ନିର୍ଦ୍ଧେଶ ଦେଉଛନ୍ତି, ଏହି ନିର୍ଦ୍ଧେଶ ଦେବା ହିଁ ତାଙ୍କର କୃପା ଅଟେ । ବାବାଙ୍କର ପ୍ରଥମ ନିର୍ଦ୍ଧେଶ ହେଉଛି-ମିଠା ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ, ଦେହୀ(ଆତ୍ମା)-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ପିଲାମାନେ ବହୁତ ଶାନ୍ତ ରହିଥା'ନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର କେବେହେଲେ ଓଲଟା ବିଚାର ଚାଲି ପାରିବ ନାହିଁ ।

ପ୍ରଶ୍ନ:-ସନ୍ତାନମାନେ ପରସ୍ପର ଭିତରେ କେଉଁ ସେମିନାର (ଆଲୋଚନା) କରିବା ଉଚିତ୍ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେତେବେଳେ ବି ବୁଲିବା ପାଇଁ ଯାଉଛ ସେତେବେଳେ ଯୋଗର ପ୍ରତିଯୋଗିତା କର ଏବଂ ପରେ ବସି ପରସ୍ପର ସହିତ ଆଲୋଚନା କର ଯେ କିଏ କେତେ ସମୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ । ଏଠାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ମଧୁବନରେ ଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ ଏକାନ୍ତ ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ରହିଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି, ତୁମେ କ'ଣ କରୁଛ ? ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ କହିବେ — ବାବା, ଆମେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଥିଲୁ, ପୁଣି ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଛୁ, ବାବା ପୁଣି ଆପଣଙ୍କ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଆମକୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ନିଶ୍ଚୟ ହେବାକୁ ପଡିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆପଣ ଆମକୁ ରାସ୍ତା ବତାଇଛନ୍ତି । ଏହା କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ପୁରୁଣାରୁ ପୁରୁଣା କଥା ଅଟେ । ସବୁଠାରୁ ପୁରୁଣା ହେଲା ଯୋଗର ଯାତ୍ରା, ଏଥିରେ ଦେଖାଇବାର କିଛି କଥା ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜକୁ ପଚାରନ୍ତୁ, ମୁଁ କେତେ ସମୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛି ? କେତେଦୂର ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇଛି ? କ'ଣ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛି ? ତେବେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ସେତେବେଳେ ହେବ ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ତ ସମୟ ଆସିବ । ତା'ର ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ । ଯିଏ ଯାହା କିଛି କରନ୍ତି ତାହା ନିଜ ପାଇଁ ହିଁ କରନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ କୌଣସି କୃପା କରୁନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ଅର୍ଥେ ଯାହା ନିର୍ଦ୍ଧେଶ ଦେଉଛନ୍ତି ତାହା ହିଁ ତାଙ୍କର କୃପା ଅଟେ । ବାବା ତ' କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଅଟନ୍ତି । କେତେକ ପିଲା ଜ୍ଞାନକୁ ଓଲଟା ଅର୍ଥରେ ବୁଝିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ଅନୁଭବ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ଅହଂକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ସନ୍ତାନମାନେ ବହୁତ ଶାନ୍ତଚିତ୍ତ ରହିଥା'ନ୍ତି । ତାଙ୍କର କେବେ ଓଲଟ-ପାଲଟ ବିଚାର ଆସେ ନାହିଁ । ବାବା ତ' ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମାୟା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ, ବହୁତ ଭଲ-ଭଲ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଆକ୍ରମଣ କରିଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ମାଳା ତିଆରି ହୋଇ ପାରୁ ନାହିଁ । ଆଜି ବହୁତ ଭଲ ଭାବେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି, କାଲି ଦେହ ଅହଂକାରରେ ଏପରି ଆସି ଯାଆନ୍ତି, ଯେପରି ଏଣ୍ଡୁଅ । ବହୁରୂପୀ ଏଣ୍ଡୁଅର ବଡ ଅହଂକାର ଥାଏ । ଏଥିପାଇଁ ଏକ ପ୍ରବାଦ ମଧ୍ୟ ଅଛି — ସୌରମଣ୍ଡଳର ସାଜସଜ୍ଜାକୁ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ଏଣ୍ଡୁଅ କ'ଣ ଜାଣେ... । ଦେହ-ଅଭିମାନ ବହୁତ ବଡ ଦୁର୍ବଳତା ଅଟେ । ଏଥିରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ବହୁତ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଶିବବାବା ତ' କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ଆଜ୍ଞାଧୀନ ସେବକ ଅଟେ । ଏପରି ନୁହେଁ, ନିଜକୁ ସେବକ କହୁଥିବ, ଆଉ ନବାବୀ ଚଳାଉଥିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମିଠା ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ ତୁମକୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ନିଶ୍ଚୟ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ତ' ବହୁତ ସହଜ, ଏଥିରେ କୌଣସି ଊଁ-ଚୁଁ ହେବାର ନାହିଁ । ମୁଖରେ କିଛି କହିବାର ନାହିଁ । କେଉଁଠାକୁ ବି ଯାଅ, କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏପରି ନୁହେଁ, ଏଇଠି (ମଧୁବନରେ) ବସିଛନ୍ତି ବୋଲି ବାବା ସାହାଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ତ' ତୁମମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସିଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ତ' ଏଥି ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଥାଏ ଯେ — ସନ୍ତାନମାନେ, ଯେପରି କିଛି ଭୂଲ ନ କରନ୍ତୁ । ମାୟା ଏଥିରେ ହିଁ ମୁଥ (ଘୁସା) ମାରିଦିଏ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ବହୁତ ବହୁତ ଖରାପ ଅଟେ । ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେବା କାରଣରୁ ପୁରା ଧରାଶାୟୀ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏଇଠି ଆସି ବସିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଅତି ପ୍ରିୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ହିଁ ପତିତ-ପାବନ ଅଟେ, ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ, ଏହି ଯୋଗ ଅଗ୍ନିରେ ତୁମର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ଅବସ୍ଥା ଆସି ନାହିଁ ଯାହାକି କାହାକୁ ବି ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇପାରିବେ । ଜ୍ଞାନ ତରବାରୀରେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଧାର ଦରକାର । ନଚେତ୍ ତରବାରୀ (ଖଣ୍ଡା) କୌଣସି କାମର ନୁହେଁ । ମୂଳ କଥା ହେଉଛି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା । ବହୁତ ପିଲା ଓଲଟା-ସୋଲଟା ଧନ୍ଦାରେ ଲାଗି ରହୁଛନ୍ତି । ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରୁହନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ପାଠ ମଧ୍ୟ ପଢନ୍ତି ନାହିଁ, ଏଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ସମୟ ମିଳେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଏପରି ଲୌକିକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଏତେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଯାଅ ନାହିଁ ଯାହାକି କାମଧନ୍ଦା ପଛରେ ନିଜର ପଦ ହରାଇ ଦେବ । ନିଜର ଭବିଷ୍ୟତ ତ'ଗଢିବାର ଅଛି ନା । ସେଥିପାଇଁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏଇଥିରେ ହିଁ ବହୁତ ମେହେନତ କରିବାକୁ ହେବ । ବହୁତ ବଡ-ବଡ ମ୍ୟୁଜିୟମ୍ ଆଦି ସମ୍ଭାଳୁଥିବା ଭାଇ-ଭଉଣୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହନ୍ତି ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି, ଗରିବ ତଥା ବନ୍ଧନରେ ଥିବା ମାତାମାନେ ମୋତେ ଅଧିକ ସମୟ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି, ଶିବବାବା ଆମର ଏହି ବନ୍ଧନ ତୁଟାଇଦିଅ ।

ଅବଳାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାରର ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ଅଛି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ମିଠା ହେବାକୁ ପଡିବ । ତେଣୁ ସଚ୍ଚା ସଚ୍ଚା ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ହୁଅ । ଉତ୍ତମ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ ଏକାନ୍ତରେ ବଗିଚାରେ ଯାଇ ପଢନ୍ତି । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେଉଁଆଡେ ବି ପରିଭ୍ରମଣରେ ଯାଅ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଯୋଗର ଯାତ୍ରରେ ସଉକ ରଖ । ସେହି ଧନ ରୋଜଗାର ତୁଳନାରେ ଏହି ଅବିନାଶୀ ଧନ ତ' ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ସେହି ବିନାଶୀ ଧନ ତ' ଜଳିପୋଡି ପାଉଁଶ ହୋଇଯିବ । ବାବା ଜାଣୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସେବା କରୁନାହାନ୍ତି, ମୁସ୍କିଲରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛନ୍ତି । ଯାଥାର୍ଥ ସେବା ଯାହା କରିବା ଦରକାର ତାହା କରୁ ନାହାନ୍ତି ବାକି ସ୍ଥୂଳ ସେବା ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ଡ୍ରାମାଅନୁସାରେ ହେଉଛି କିନ୍ତୁ ବାବା ପୁରୁଷାର୍ଥ ତ' କରାଇବେ ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ କୌଣସି କାମ କର, କପଡା ସିଲାଇ କର କିନ୍ତୁ କର୍ମଧନ୍ଦା ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଯୋଗରେ ହିଁ ମାୟା ବିଘ୍ନ ପକାଇଥାଏ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ରୁସ୍ତମ୍ (ମହାବୀର)ସହିତ ମାୟା ମଧ୍ୟ ରୁସ୍ତମ୍ ହୋଇ ଲଢେଇ କରିଥାଏ । ବାବା (ବ୍ରହ୍ମାବାବା) ନିଜ କଥା ମଧ୍ୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ରୁସ୍ତମ ଅଟେ, ଜାଣୁଛି ମୁଁ ଦରିଦ୍ରରୁ ରାଜକୁମାର (ବେଗର ଟୁ ପ୍ରିନ୍ସ) ହେବି ତଥାପି ମଧ୍ୟ ମୋତେ ମାୟାର ସମ୍ମୁଖୀନ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ମାୟା କାହାକୁ ବି ଛାଡେ ନାହିଁ । ମହାବୀରମାନଙ୍କ ସହିତ ତ ଆହୁରି ଅଧିକ ଲଢେ । କେତେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଦେହର ଅହଂକାର ବହୁତ ରହିଥାଏ । ବାବା କେତେ ନିରହଂକାରୀ ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ କରୁଥିବା ସେବକ ଅଟେ । ସେମାନେ ତ' ନିଜକୁ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଭାବିଥା'ନ୍ତି । ତୁମକୁ ଏବେ ଏହି ଦେହ-ଅହଂକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ । ଅନେକଙ୍କ ଭିତରେ ଅହଂକାରର ଭୂତ ପ୍ରବେଶ କରି ରହିଛି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଥାଅ । ଏଇଠି (ମଧୁବନ) ତ' ବହୁତ ବଢିଆ ସୁଯୋଗ ଅଛି । ଭ୍ରମଣ କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଭଲ ସ୍ଥାନ ଅଛି । ଅବସର ମଧ୍ୟ ମିଳୁଛି, ଯଦିଓ ବୁଲାବୁଲି କରୁଛ ତେବେ ପରସ୍ପରକୁ ପଚାର, କେତେ ସମୟ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିଲ ? ଆଉ କୌଣସି ଆଡେ ବୁଦ୍ଧି ଯାଇ ନାହିଁ ତ ? ଏହି ଆଲୋଚନା ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କରିବା ଦରକାର । ଚାହେଁ ମହିଳା ଅଲଗା, ପୁରୁଷ ଅଲଗା ବସନ୍ତୁ । ମହିଳା ଆଗରେ ରୁହନ୍ତୁ ପୁରୁଷ ପଛରେ ରୁହନ୍ତୁ କାହିଁକି ନା ମାତାମାନଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେବାର ଅଛି, ତେଣୁ ମାତାମାନଙ୍କୁ ଆଗରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଏଠାରେ ଏକାନ୍ତରେ ରହିବାର ଭଲ ସ୍ଥାନ ଅଛି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ମଧ୍ୟ ଏକାନ୍ତକୁ ଚାଲି ଯାଆନ୍ତି । ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ବହୁତ ନିର୍ଭୟରେ ରହୁଥିଲେ । ଜୀବଜନ୍ତୁ ଆଦି କାହାକୁ ଡରୁ ନଥିଲେ । ସେହି ନିଶାରେ ରହୁଥିଲେ । ଏବେ ତ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧର୍ମ ଯାହା ସ୍ଥାପନା ହୁଏ ପ୍ରଥମେ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ପୁଣି ରଜୋ ତମୋ ଅବସ୍ଥା ଦେଇ ଅତିକ୍ରମ କରେ । ଯେଉଁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଥିଲେ ସେମାନେ ବ୍ରହ୍ମକୁ ମନେ ପକାଇ ବହୁତ ମସ୍ତିରେ ରହୁଥିଲେ । ତାଙ୍କଠାରେ ବହୁତ ଆକର୍ଷଣ ଥିଲା । ତାଙ୍କୁ ଜଙ୍ଗଲରେ ଭୋଜନ ମିଳୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଦିନକୁ ଦିନ ସେମାନେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହେବା କାରଣରୁ ତାକତ୍ କମ୍ ହୋଇଯାଉଛି ।

ତେଣୁ ବାବା ରାୟ ଦେଉଛନ୍ତି — ଏଇଠି (ମଧୁବନରେ) ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ବହୁତ ବଢିଆ ସୁଯୋଗ ଅଛି । ଏଠାକୁ ତୁମେ ରୋଜଗାର କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛ । ବାବାଙ୍କ ସହିତ କେବଳ ମିଶିଲେ କ'ଣ ରୋଜଗାର ହୋଇଯିବ କି ? ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍□ାରା ହିଁ ରୋଜଗାର ହୋଇପାରିବ । ଏପରି ଭାବ ନାହିଁ ଯେ ବାବା ଆଶୀର୍ବାଦ କରିଦେବେ, ବାବା ସେଭଳି କିଛି କରିବେ ନାହିଁ । ସେହି ସାଧୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ଆଶୀର୍ବାଦ କରନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ତ ତଳକୁ ହିଁ ଖସିବାର ଅଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଜିନ୍ (ବେତାଳ ଭଳି) ହୋଇ ନିଜର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗକୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍□ମୁଖୀ କର । ଜିନର କାହାଣୀ ଅଛି ନା । କହିଲା ମୋତେ କାମ ଦିଅ (ସେହିପରି ମନ ରୁପୀ ବେତାଳକୁ କାମ ଦିଅ) । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି — ମୁଁ ତୁମକୁ ନିର୍ଦ୍ଧେଶ ଦେଉଛି, ମୋର ସ୍ମୃତିରେ ରୁହ ତେବେ ତୁମର ବେଡା ପାରି ହୋଇଯିବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ନିଶ୍ଚୟ ହେବାକୁ ପଡିବ । ମାୟା କେତେ ବି ମୁଣ୍ଡ ପିଟୁ, ମୁଁ ତ' ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପିତାଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ମନେ ପକାଇବି । ଏପରି ନିଜ ଭିତରେ ବାବାଙ୍କ ମହିମା କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଥାଅ । କୌଣସି ବି ମନୁଷ୍ୟକୁ ମନେ ପକାଅ ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଯେଉଁ ସବୁ ପ୍ରଥା ଅଛି, ତାହା ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗରେ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି, ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ତୀବ୍ରଗତିରେ ଅଗ୍ରସର ହୁଅ । ଏହା ହିଁ ମୂଳ କଥା । ତୁମକୁ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଧେଶ ମିଳୁଛି, ବୁଲିବା ପାଇଁ ଯିବାବେଳେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରୁହ । ତାହାହେଲେ ଘର (ପରମଧାମ) ମଧ୍ୟ ମନେ ରହିବ, ରାଜପଦ ମଧ୍ୟ ମନେ ରହିବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯୋଗରେ ବସି-ବସି ଶୋଇ ପଡିବା । ତାହା ତ' ପୁଣି ହଠଯୋଗ ହୋଇଗଲା । ଏହା ତ' ସିଧା କଥା-ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । କେତେକ ସନ୍ତାନ ବସି-ବସି ଶୋଇ ଯାଆନ୍ତି, ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ଖାଇବା-ପିଇବା ସମୟରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଏପରି ନୁହେଁ, ବସି-ବସି ବେହୋସ୍ ହୋଇ ଯାଅ । ଏହା ଦ୍□ାରା ତୁମର କୌଣସି ପାପ କଟିବ ନାହିଁ । ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ମାୟାର ବହୁତ ବିଘ୍ନ ପଡେ । ଏହି ଭୋଗ ଇତ୍ୟାଦି ଲଗାଇବା ମଧ୍ୟ ପ୍ରଚଳିତ ପ୍ରଥା ଅଟେ, ବାକି ଏଥିରେ କିଛି ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁ । ଏହା ନା ଜ୍ଞାନ, ନା ଯୋଗ ଅଟେ । ସାକ୍ଷାତ୍କାରର କିଛି ଦରକାର ନାହିଁ । ବହୁତଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥିଲା, ହେଲେ ସେମାନେ ଆଜି ନାହାନ୍ତି । ମାୟା ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ । ତେଣୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାରର କେବେ ଆଶା ମଧ୍ୟ ରଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏଥିରେ ତ' ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହେବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଡ୍ରାମାକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛ, ଏହା ଅନାଦି ଡ୍ରାମା ତିଆରି ହୋଇଛି, ଯାହାର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇ ଚାଲିଛି, ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝିବାର ଅଛି ଏବଂ ବାବା ଯେଉଁ ନିର୍ଦ୍ଧେଶ ଦେଉଛନ୍ତି, ତାକୁ ପାଳନ ମଧ୍ୟ କରିବାର ଅଛି । ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣନ୍ତି - ଆମେ ପୁନର୍ବାର ରାଜଯୋଗ ଶିଖିବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ । ଏହା ଭାରତର ହିଁ କଥା । ଏହି ଭାରତ ହିଁ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଛି, ପୁଣି ଏହାକୁ ହିଁ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହେବାର ଅଛି । ବାବା

ମଧ୍ୟ ଭାରତକୁ ହିଁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ବଡ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଖେଳ ଅଟେ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମିଠା-ମିଠା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ତୁମକୁ ୮୪ ଜନ୍ମର ପରିକ୍ରମା କରିବା ପାଇଁ ପୁରା ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ଲାଗିଛି । ଏବେ ପୁଣି ଫେରିବାକୁ ହେବ । ଏହି କଥା ଆଉ କେହି ବି କହି ପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁଯାୟୀ ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ହେଉଛନ୍ତି । ଏହା ବେହଦର ପାଠଶାଳା ଅଟେ । ପିଲାମାନେ ଜାଣନ୍ତି - ବେହଦର ବାବା ଆମକୁ ବେହଦର ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ସିଏ ପ୍ରବୀଣ ଶିକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି, ବହୁତ ବଡ କୌଶଳୀ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ଆମକୁ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କେତେ ଭଲ-ଭଲ ସନ୍ତାନ ବହୁତ ଆରାମରେ ୬ଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶୋଇ ରହୁଛନ୍ତି । ମାୟା ସେମାନଙ୍କର ନାକକୁ ପୁରା ଧରି ନେଉଛି । ତାଙ୍କ ଉପରେ ହୁକୁମ୍ ଚଲାଉଛି । ଆରମ୍ଭରେ ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଭଟ୍ଟୀରେ ଥିଲ, ସେତେବେଳେ ମମ୍ମା ବାବା ମଧ୍ୟ ସବୁ ସେବା କରୁଥିଲେ । ଯେପରି କର୍ମ ଆମେ କରିବା, ଆମକୁ ଦେଖି ଅନ୍ୟମାନେ କରିବେ । ବାବା ତ' ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ମହାରଥୀ, ଅଶ୍□ାରୋହୀ, ପଦାତିକ କ୍ରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି । କେତେକ ସନ୍ତାନ ବହୁତ ଆରାମରେ ରହୁଛନ୍ତି । ଘର ଭିତରେ ଶୋଇ ରହୁଛନ୍ତି । ବାହାରୁ କେହି ଯଦି ପଚାରନ୍ତି ଅମୁକ କେଉଁଠି ଅଛନ୍ତି ? ତେବେ ନାହାନ୍ତି ବୋଲି କହିଦିଅନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଘର ଭିତରେ ଶୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ ହେଉଛି, ତାହା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତ କେହି ମଧ୍ୟ ହୋଇନାହାନ୍ତି, କେତେ କେତେ ଅପସେବା ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ ବାବାଙ୍କ ପାଇଁ ଗାୟନ ଅଛି - ମାର ଅଥବା ସ୍ନେହ କର ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ଦ୍□ାର ଛାଡିବି ନାହିଁ । ଏଇଠି ତ' ଟିକେ ଟିକେ କଥାରେ ରୁଷୀ ଯାଉଛନ୍ତି । କାରଣ ଯୋଗର ବହୁତ ଅଭାବ ରହିଛି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେତେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଲେଖିବା ନିମନ୍ତେ କାହା ପାଖରେ ଶକ୍ତି ନାହିଁ । ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହିଲେ ଲେଖିବାରେ ମଧ୍ୟ ଶକ୍ତି ଭରିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ଭଲ ଭାବେ ସିଦ୍ଧ (ପ୍ରମାଣିତ) କର – ଗୀତାର ଭଗବାନ ଶିବ ଅଟନ୍ତି, ନା କି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ । ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ସବୁ କଥାର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏଇଠି ନିଶା ଚଢିଥାଏ କିନ୍ତୁ ବାହାରକୁ ଗଲେ ଖଲାସ୍ । ବହୁତ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ରୋଜଗାର କରି ଯଜ୍ଞକୁ ଦେବି, ଏପରି ଖିଆଲ୍ ରଖି ନିଜର ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ତ' ତୁମମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ନିଜର କ୍ଷତି କରୁଛ । ଯଜ୍ଞରେ ତ ଯେଉଁମାନେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲେ, ସେମାନେ କଳ୍ପ କଳ୍ପ କରୁଥିବେ ତୁମେ କାହିଁକି ଚିନ୍ତା କରୁଛ — ଏମିତି କରିବି, ସେମିତି କରିବି । ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି - ଯେଉଁମାନେ ଧନ ସଫଳ କରିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଏବେ ମଧ୍ୟ ସଫଳ କରିବେ । ଯଜ୍ଞର ତୁମେ ଚିନ୍ତନ କର ନାହିଁ । ନିଜର କଲ୍ୟାଣ କର । ନିଜକୁ ସାହାଯ୍ୟ କର । ଭଗବାନଙ୍କୁ ତୁମେ କ'ଣ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଛ ? ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରୁ ତୁମେ ନେଉଛ ନା ଦେଉଛ ? ଏହି ଖିଆଲ୍ ମଧ୍ୟ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବା ତ' କହୁଛନ୍ତି — ସ୍ନେହର ସନ୍ତାନମାନେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଏବେ ତୁମେ ସଂଗମରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛ । ସଙ୍ଗମରେ ହିଁ ତୁମେ ଉଭୟ ପାର୍ଶ୍□କୁ ଦେଖି ପାରିବ । ଏଠାରେ କେତେ ଅଗଣିତ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେତେ ଅଳ୍ପ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ । ତେବେ ସାରା ଦିନ ସଙ୍ଗମର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ଦରକାର । ବାବା ଆମକୁ କ'ଣରୁ କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି ! ବାବାଙ୍କର ପାର୍ଟ କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଅଟେ । ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରୁହ । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ସମୟ ବହୁତ ନଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ମାଧ୍ୟମରେ ହିଁ ବେଡା ପାରି ହୋଇପାରିବ । କଳ୍ପ ପୂର୍ବେ ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହିପରି ବୁଝାଇଥିଲି । ଡ୍ରାମାର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇ ଚାଲିଛି । ଉଠିବା-ବସିବା ବେଳେ ମଧ୍ୟ ପୁରା କଳ୍ପ ବୃକ୍ଷ ବୁଦ୍ଧିରେ ମନେରହୁ, ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ପାଠପଢା । ବାକି ଧନ୍ଦା ଇତ୍ୟାଦି ମଧ୍ୟ କର କିନ୍ତୁ ପାଠପଢା ପାଇଁ ସମୟ ବାହାର କର । ମିଠା ବାବା ଏବଂ ସ୍□ର୍ଗକୁ ମନେ ପକାଅ । ଯେତେ ଯେତେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ସେତେ ସେତେ ଅନ୍ତିମ ମତି (ସ୍ମୃତି) ଅନୁସାରେ ଗତି ହୋଇଯିବ । ବାସ୍ ବାବା, ଏବେ ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲି କି ଆସିଲି । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ନିଶ୍□ାସ ମଧ୍ୟ ସୁଖଦାୟୀ ହୋଇଯିବ । ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀମାନଙ୍କର ନିଶ୍□ାସ ମଧ୍ୟ ସୁଖମୟ ହୋଇଥାଏ । ବ୍ରହ୍ମର ସ୍ମୃତିରେ ହିଁ ରହନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମଲୋକକୁ କେହି ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ । ନିଜ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ହିଁ ଶରୀର ଛାଡି ଦେବେ - ଏହା ମଧ୍ୟ ହୋଇ ପାରିବ । କେହି ଉପବାସରେ ରହି ଶରୀର ଛାଡି ଦେଇଥା'ନ୍ତି ତେବେ ସିଏ ଦୁଃଖି ହୋଇ ମରନ୍ତି । ବାବା ତ' କହୁଛନ୍ତି ଖାଅ ପିଅ କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଚାଲ, ତେବେ ଅନ୍ତିମ ମତି ଅନୁସାରେ ଗତି ହୋଇଯିବ । କାରଣ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମରିବାର ତ' ଅଛି ନା । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସର୍ବଦା ଏହି କଥା ମନେ ରହୁ — ଯେଉଁ କର୍ମ ମୁଁ କରିବି ମୋତେ ଦେଖି ଅନ୍ୟମାନେ କରିବେ...ଏପରି ଆରାମ-ପସନ୍ଦ ହେବାର ନାହିଁ, ଯାହା ଦ୍□ାରା ଡିସସର୍ଭିସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଅପସେବା ହେବ । ବହୁତ ବହୁତ ନିରହଂକାରୀ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ । ନିଜକୁ ନିଜେ ହିଁ ସାହାଯ୍ୟ କରି ନିଜର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) କାମ-ଧନ୍ଦାରେ ଏପରି ମଜିଯାଅ ନାହିଁ ଯାହାକି ଯୋଗ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ବା ପାଠପଢିବା ପାଇଁ ସମୟ ହିଁ ମିଳୁ ନଥିବ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ହେଉଛି ବହୁତ ବଡ ଦୂର୍ବଳତା ଏବଂ ଖରାପ କଥା, ଏହାକୁ ଛାଡି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିବାର ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ଇଚ୍ଛା ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ବ୍ୟର୍ଥକୁ ଫୁଲଷ୍ଟପ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପୂର୍ଣ୍ଣଚ୍ଛେଦ ଲଗାଇ ଅଶରୀରୀ ହୁଅ ।

ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଅଶରୀରୀ ହେବାର ଆଧାର ହେଲା — ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ବୃତ୍ତି । ଏହି ବୈରାଗ୍ୟ ଏଭଳି ଯୋଗ୍ୟ ଧରଣୀ ଅଟେ ଯେଉଁଥିରେ ଯେକୌଣସି ବୀଜ ରୋପଣ କରିବ ତାହା ତୁରନ୍ତ ଫଳିଭୂତ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଭଳି ଇଚ୍ଛା ଶକ୍ତିକୁ ଧାରଣ କର ଯାହା ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟର୍ଥକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାର ସଂକଳ୍ପ କରିବା ମାତ୍ରକେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ବ୍ୟର୍ଥ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଉଥିବ । ଯେତେବେଳେ ଚାହିଁବ, ଯେଉଁଠି ଚାହିଁବ, ଯେଉଁ ସ୍ଥିତିରେ ଚାହିଁବ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ନିଜକୁ ସ୍ଥିତ କରିପାରୁଥିବ, ସେବା ଆକର୍ଷିତ କରୁନଥିବ । ଯଦି ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଫୁଲଷ୍ଟପ୍ ଲାଗିପାରିବ ତେବେ ଅଶରୀରୀ ହେବା ସହଜ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ବାବାଙ୍କ ସମାନ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ବିଗିଡି ଯାଇଥିବା କଥାକୁ ଠିକ୍ କରିବାବାଲା ହୁଅ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****